

GONIEC NADWIŚLAŃSKI

GŁOS POMORSKI

Jedyne pismo poranne na Pomorzu, poświęcone sprawom Stanu Średniego.

Redakcja i administracja w Grudziądzu, ul. Mickiewicza 8. Telefon 80. — Telefon redakcji w nocy nr. 811 i 812. — Konto czekowe P. K. O. Poznań nr. 0 42020
Reprezentacja Gońca Nadwiślańskiego w Toruniu: Ul. Św. Ducha nr. 13. Telefon 56.

Nr. 221

GRUDZIĄDZ — TORUŃ, wtorek, dnia 25 września 1928 r.

Rok IV

Nie będzie żadnych zmian w Rządzie.

Warszawa, 23. 9. (Pat.) Polska Agencja Telegraficzna została upoważniona do oświadczenia, że wiadomość, która ukazała się w „Prager Presse“, a którą powtórzyły niektóre pisma polskie, w sprawie rzekomych zmian w Rządzie jest najzupełniej fałszywa.

Jednocześnie PAT komunikuje, że wydano odpowiednie zarządzenia, zmierzające do bezwzględnego uniemożliwienia korespondentom pism zagranicznych, rozsyłanie kłamliwych informacji.

Uczciwi Niemcy

oburzają się i potępiają mowę Hindenburga.

Berlin, 23. 9. (PAT). Wydawany przez niemieckiego redaktora Gerlacha, pacyfistyczny tygodnik p. t. „Welt am Montag“, w notatce zatytułowanej „Hindenburg ma złych doradców“, zajmuje się opolską mową prezydenta Rzeszy.

Tygodnik zwraca uwagę na to, że niektóre ustępy tej mowy, zostały ostro zaatakowane nawet przez lewicową prasę francuską, propagującą zresztą zbliżenie między Francją i Niemcami. Pismo podnosi dalej, że prawda ta stwierdza, że niektóre ustępy mowy zawierały nieuzasadnione ataki przeciwko Lidze Narodów. „W rzeczywistości — oświadcza autor artykułu — lepiej by uczynił prez. Hindenburg, gdyby w tym wypadku nie zaakceptował tych widocznie podsuniętych mu oświadczeń.

Dziennik przypomina następnie, że w myśl postanowień Traktatu Wersalskiego, wynik plebiscytu na Górnym Śląsku miał być oceniony nie ryczałtowo, lecz według głosów oddanych w poszczególnych gminach, i że wobec tego, okręgi, które większością głosów wypowiedziały się za Polską, musiały być Polsce przyznane. Liga Narodów miała ustaloną marszrutę i nie mogła powziąć decyzji według własnej woli, lecz musiała wykonać postanowienia Traktatu Wersalskiego, i dlatego też jej rozstrzygnięcie nie mogło inaczej wypaść, jak tylko w sensie zastosowania się do postanowień Traktatu.

„Od prezydenta Rzeszy należałoby więc oczekiwać — oświadcza

„Welt am Montag“ — aby nie kompromitował się w kwestiach polityki zagranicznej. Odpowiedzialność za tę kompromitację ponoszą oczywiście doradcy prezydenta, którzy widocznie nie poinformowali go w należyty sposób o istnym stanie rzeczy.“

Schroniska dla bezdomnych emigrantów polskich.

Paryż, 23. 9. (PAT). W obecności przedstawicieli władz francuskich ambasador Chłapowski dokonał uroczystego otwarcia schroniska dla emigrantów polskich, zmuszonych do przejściowego pobytu w Paryżu. Schronisko mieści się na przedmieściu Levallois Perret, w pobliżu miejsca, gdzie ma z czasem powstać Dom Polski, budowę którego zajmuje się specjalny komitet pod przewodnictwem p. Chłapowskiej.

Na otwarciu obecni byli p. Chłapowski, konsul generalny Poznański, attache wojskowy pułk. Bleszyński, szef misji zakupów pułk. Łojko, radca Nauman, radca emigracyjny Dalbor, konsul Samborski, vice-konsul Borkowski, prezes Hieronimko, oraz liczni przedstawiciele kolonji polskiej. Okolicznościowe przemówienie wygłosili ambasador Chłapowski, konsul generalny Poznański i ksiądz Pałka, który dokonał poświęcenia schroniska

Venizelos u Mussoliniego.

Rzym, 23. 9. (Pat.) W dniu wczorajszym przybył do Rzymu premier grecki Venizelos, który dziś przyjęty był w pałacu Chiggi przez premiera Mussoliniego. Jak donoszą dzienniki rzymskie, podczas rozmowy pomiędzy obydwoma mężami stanu, trwającej około godziny, omawiane były najważniejsze kwestje, interesujące zarówno Włochy jak i Grecję. Po konferencji

Mussolini i Venizelos podpisali włosko-grecki traktat przyjaźni, postanowienia pojednawcze i roztrząsanie sporów na wspólnej drodze sądowej.

Z bagna moralności i etyki niemieckiej.

Berlin, 23. 9. (Pat.) Ze Schwerinu donoszą, że dziś wieczorem znaleziono w parku pałacu schwerinowskiego, nad brzegiem jeziora, trupa b. ministra sprawiedliwości w rządzie meklemburgskim, dr. Brücknera. Jak wiadomo, Brückner zgwałcił swoją siostrzenicę, za co obył go niedawno szpicerka na ulicy Berlina brat szambionej. Po tym wypadku Brückner znikł i dopiero wczoraj znaleziono go

martwym. Czy Brückner popełnił samobójstwo czy też go zamordowano — nie jeszcze nie wiadomo.

A gdzie i kiedy inni?

Bukareszt, 23. 9. (Pat.) Rada ministrów upoważniła ministra Spraw Zagranicznych do telegraficznego zawiadomienia Tirany o uznaniu przez Rumunję nowego ustroju państwa albańskiego.

Zpowrotem.

Warszawa, 23. 9. Dziś rano, po ciągnięciu paryskim, wrócił do Warszawy minister Spraw Zagranicznych, p. August Zaleski, którego oczekiwali na dworcu wyżsi urzędnicy M. S. Zagr., z wiceministrem p. Alfredem Wysockim na czele, oraz w imieniu koronusu dyploma-

tycznego ambasador Francji, p. Laroche.

Paryż, 23. 9. (PAT.) Premier Anglii Baldwin z małżonką i delegat Anglii na tegoroczne zgromadzenie Ligi Narodów, lord Cushendun, odjechali stąd do Londynu.

znikł i dopiero wczoraj znaleziono go

Europa wierzycielem Ameryki.

Dłużnik, który nie chce uznać swych zobowiązań.

W ciągu ostatnich lat dziesięciu na temat problemu długów międzynarodowych dyskutowano aż do znudzenia. Dłużnicy usiłowali udowodnić, że ich zobowiązania nie są zwykłymi długami i, powołując się na swą ograniczoną zdolność płatniczą, domagali się, by wierzyciele w swych żądaniach wobec nich byli pełni wyrozumienia i pobłażania. Wierzyciele zaś ze swej strony z całym naciskiem przy każdej okazji podkreślali, że każdy dług jest przede wszystkim honorowym zobowiązaniem, a równocześnie dawali do zrozumienia, iż ich zdaniem, trudności, z jakimi walczyć muszą ich dłużnicy, nie są znów tak wielkie, jak ci ostatni twierdzą. Ta dyskusja publiczna dotyczyła w pierwszej linii długów międzynarodowych, pochodzących z czasów wielkiej wojny.

Tymczasem jednak długi wojenne nie są jedynymi zobowiązaniami, które dotychczas nie zostały uregulowane. Istnieje jeszcze cały szereg długów międzynarodowych, które doszły do skutku w czasach przedwojennych i dotychczas jeszcze nie zostały spłacone. Z pośród długów tych na specjalną uwagę zasługują dość liczne zobowiązania całego szeregu stanów północno-amerykańskich wobec państw europejskich. Lawina nowych długów międzynarodowych, powstałych podczas wojny i w latach powojennych, sprawiła, iż zobowiązania Ameryki wobec Europy upadły w zapomnienie. Dopiero niedawno o długach tych przypomniał sobie związek posiadaczy obligacji zagranicznych, wydając w tej sprawie obszerny i szczegółowy komunikat. Komunikat ten znalazł częściowo swój oddźwięk w prasie amerykańskiej, której poważniejsze organy w rzeczowych artykułach tajemniczą tę i mało znaną szerokiej opinii sprawę cokolwiek wyjaśniły. Okazuje się, że wdzięczność obligacji amerykańskich znajduje się w posiadaniu Anglików oraz innych Europejczyków, którzy byliby zaiste ludźmi nieludzko wprost szlachetnymi, gdyby nie mieli wykorzystać tak pięknej okazji przypomnienia swemu największemu wierzycielowi o rzeczy, dla niego z pewnością niebardzo przyjemnej. Szlachetności podobnej nikt nie może od nich oczekiwać, tak samo zupełnie, jak od młodocianych chłopców oczekiwać nie można, by nauczycielowi swemu, o którym dowiedzieli się przypadkowo jakiejś dla niego niezbyt milej rzeczy, nie dali tego do zrozumienia. Tem bardziej, że nauczyciel ten stara się uchodzić zawsze za człowieka idealnego i nieomylnego.

Ale mniejsza o to. Fakt jest, że długi są długami, — a to, że w danym wypadku chodzi o długi stare, o których świat gotów już był zapomnieć, nie zmienia na rzeczy. Długi te trzeba zbadać z całą pieczołowitością, jak tego wymagają prawa wierzycieli europejskich.

Jak więc się sprawa długów amerykańskich przedstawia? Otóż dłużnikami Europy są, jak się okazuje, stany następujące: Missisipi, Karolina (północna i południowa), Lousjana, Floryda, Georgia, Alabama i Arkansas, ogółem więc 8 stanów. Zobowiązanie, o które chodzi, nie jest, jak na dzisiejsze stosunki, zbyt duże, gdyż całkowity

dług wynosi zaledwie 75.000.000 dolarów. Jeżeli jednak uwzględnimy procenty, których oczywiście nikt Ameryce nie ma potrzeby darować, to dług ten powiększy się o 300 milj. dolarów i wynosić będzie 375 milj. dolarów, co stanowi kwotę, którą nawet w dzisiejszych warunkach nikt chyba gardzić nie będzie.

W komentarzach niektórych czynników, które zmuszone były wobec sprawy tej zająć pewne stanowisko, spotykamy się często z twierdzeniem, iż chodzi tu o pożyczkę, która zawarta została na cele finansowania wojny domowej w Ameryce i że wobec tego mamy tu do czynienia z papierami wartościowymi o bardzo wątpliwej wartości. Pogląd taki stanowczo jednak jest niestwierdzony i nie odpowiada rzeczywistości. Przypomnieć mianowicie należy, że długi te powstały jeszcze przed amerykańską wojną domową, a sama pożyczka bynajmniej nie była przeznaczona na finansowanie rewolucji, lecz służyć miała celom wybitnie produktywnym. Dalej należy przypomnieć, że wszyscy powyżej wymienieni dłużnicy zobowiązania swe wobec Europy w swoim czasie uznali i przed wojną regularnie dług ten spłacali. Przyznać się godzi, że po wojnie domowej, która Ameryce przysporzyła zobowiązań finansowych, niektórzy dłużnicy uchwalili wstrzymanie dalszych spłat, nastąpiło to jednak li-tylko z przyczyn materialnych, a nie z jakichkolwiek względów moralnych. Od tej chwili umarzanie długów zostało też istotnie wstrzymane. W jednym z ostatnich numerów pisma amerykańskiego „Foreign Affairs“ publicyście amerykański, Mr. Charles P. Howland, przytacza wszystkie powyższe fak-

ty, omawiając długi poszczególnych stanów w świetle ich dzisiejszego dobrobytu. Autor stwierdza więc przede wszystkim, iż dzisiejszy majątek wszystkich 8 dłużników amerykańskich, które waha się zapłacić Europie 375.000.000 dolarów (dług wraz z odsetkami), wynosi 27.484 milionów dolarów. Wynika z tego ponad wszelką wątpliwość, iż o ograniczonej zdolności płatniczej tych dłużników pod żadnym warunkiem mowy być nie może.

Nie sądzę, by angielska opinia publiczna zbyt żywo sprawą tą się interesowała. Anglja ma tyle innych aktualnych i wielce interesujących problemów w danej chwili do rozwiązania, że na takie „drobnostki“ nikt poprostu nie ma czasu. A dlatego należy przypuszczać, że akcje „Związku posiadaczy obligacji zagranicznych“ nie zdoła narazić dla sprawy tej w społeczeństwie angielskim wzbudzić należytego zainteresowania. Ja sam nigdy dotychczas nie miałem zaszczytu spotkać się z kimkolwiek, kto byliby posiadaczem owych obligacji amerykańskich, — nie mniej jednak uważam, iż rozwiązanie tego problemu byłoby bardzo pożą-

dane. Po pierwsze leży usunięcie tej „drobnostki“ w interesie tych wszystkich Anglosasów, którzy potrafią należycie ocenić znaczenie przyjaźni anglo-amerykańskiej, po drugie zaś, — zdaniem mojem, — nastęrcza tu się Ameryce znakomita okazja zmycia owej plamy, która pomimo wszystko widnieje na dotychczasowej amerykańskiej karczerze finansowej.

Nie odważam się przewidywać, jakiej taktyki w sprawie tej trzymać się będzie rząd Stanów Zjednoczonych a równocześnie jestem przekonany, że Wielka Brytania nie uczyni nic, by problem ten pchnąć z miejsca. A sposób zagojenia tej starej rany jest aż nadto. Mr. Charles P. Howland proponuje w swym artykule, o którym już powyżej wspominałem, rozwiązanie problemu długów amerykańskich w sposób bardzo dowcipny. O ile by propozycja jego znalazła w miarodajnych kołach należyte zrozumienie to kwestja ta zostałaby wkrótce załatwiona ku obopólnemu zadowoleniu obu zainteresowanych stron.

Po wyborach u steru nawy państwowej Stanów Zjednoczonych stanie nowy rząd. Być może, iż rząd ten uzna konieczność rozwiązania poruszonego w niniejszym artykule problemu. Nie ulega wątpliwości, iż taka decyzja byłaby wyrazem dobrej woli i tryumfem obiektywnej sprawiedliwości.

Nawet Sowiety poszły do Canosy.

W życiu narodów całego prawie świata był okres, kiedy się zdawało, że rzemiosło doczekało ostatnich dni swoich, że bezapelacyjnie przeznaczone zostało na zagładę. Był to okres niebywałego wprost rozwoju wielkiego przemysłu, okres zakładania potężnych fabryk, konkurujących zwycięsko z droższymi wyrobami rzemiosła. Okres ten je-

dnak minął bezpowrotnie. Widzimy obecnie wszędzie odrodzenie rzemiosła, jego stały świetny rozwój, jego coraz dalej sięgający wpływ na bieg życia społecznego i państwowego. Wszędzie zdobywa sobie rzemiosło należne mu stanowisko w konstytucji gospodarczej świata. Wszędzie nawet w Rosji sowieckiej.

Aczkolwiek wydawać się to może paradoksem, gryzącą ironją, to jednak faktem jest, że Sowiety poszły do Canosy.

Prasa sowiecka rozpoczęła kampanję za podniesieniem rzemiosła z upadku, kampanję, której pomyślny skutek dać może w rezultacie tylko powstanie średniej burżuazji, tak przecież przez ideowych komunistów znienawidzonej. Ale życie nie lubi komunałów i doktryn nieziszczalnych, życie wykazało, że dobrze zorganizowane rzemiosło jest niezbędną podstawą normalnych stosunków gospodarczych i przed tym dowodem musiał nawet czysty komunizm ustąpić.

Zbrodnicza para małżeńska otruła czworo dzieci.

W miejscowości Schömberg w Górach Olbrzymich piekarz nazwiskiem Moschner ożenił się z pewną kobietą, która miała czworo nieślubnych dzieci i wszystkie wprowadziła pod dach mążowski.

Moschner posiadał troje własnych dzieci z poprzedniego małżeństwa.

W uderzająco krótkich odstępach czasu owe dzieci nieślubne umierały wśród tajemniczych okoliczności. Przed kilku dniami czwarte dziecko, liczące 3 i pół roku, zachorowało i wkrótce zakończyło życie.

To nagromadzenie „nieszczęśliwych wypadków“ wzbudziło silne podejrzenie. W Schömberg zaczęto szeptać, że Moschnerowie zglądali dzieci, które były dla nich ciężarem.

A kiedy jeszcze w dodatku córka Moschnera wystąpiła otwarcie z oskarżeniem przeciwko macosze, policja zainteresowała się tą sprawą. Zarządzono obdukcję zwłok zmarłego dziecka i stwierdzono, że maleństwo zmarło wskutek zatrucia.

Małżonkowie Moschner w śledztwie policyjnym wnikli się w swych zeznaniach. Początkowo twierdzili, że zatrucie spowodowane było spożyciem przez zmarłą dziecinę kawałka zepsutego mięsa.

Kiedy jednak przeprowadzono rewizję u rzeźnika, który miał dostarczyć zepsutego mięsa, okazało

się, że Moschnerowie mówią nieprawdę.

Wtedy oskarżeni oświadczyli, że dziecko umarło po zjedzeniu trujących grzybów.

Moschnerów aresztowano, a władze sądowe zarządziły ekshumację zwłok pozostałych dzieci celem stwierdzenia, czy zmarły otrute.

*

Czy można będzie fabrykować sztucznych ludzi?

Na kongresie przyrodników, obradującym w Glasgow w Szkocji omawiano odkrycia naukowe niezwykle doniosłości, zapowiadając nową epokę w dziejach wiedzy przyrodniczej.

— Bliskim jest dzień, kiedy fizjolog będzie mógł w pracowni tworzyć życie!... Zagadka życia i śmierci byłaby wówczas rozwiązana!...

Takie jest zdanie wybitnego uczonego angielskiego prof. Donnana, który opiera się na badaniach słynnego fizjologa Hilla nad żywą komórką.

Na zapytanie jednego z uczest-

ników kongresu: Czy na podstawie wyników uzyskanych przez Hilla będzie można dojść do nowych form stwarzania życia prof. Donnana odparł:

— Sądzę, że tak! Przekonany jestem że w niedalekiej przyszłości będziemy mogli w laboratorium tworzyć życie na zasadach fizykalno-chemicznych. Musimy wszakże uświadomić sobie to, że tworzenie żywych komórek ograniczy się do najprostszyc form życia... O jakimś sztuczny człowieku, spręparowanym w laboratorium nie ma mowy!

*

W sprawie wyborów do Izby Przemysłowo-Handlowej na Pomorzu.

Wśród sfer przemysłowo-handlowych, a specjalnie tychże zrzeszeń zawodowych dyskutuje się obecnie żywo przyszłe wybory do Izby Przem.-Handlowej, które mają się za kilka tygodni odbyć. Wybory budzą tem większe zainteresowanie, że pierwsze wybory do Izby Przem.-Handl. odbyły się jeszcze wśród nieustalonych warunkach gospodarczych, szczególnie też stan polskiego posiadania był wówczas mniej pomyślny, aniżeli dziś. Pożatem zaszły w ostatnim czasie tak poważne zmiany w strukturze izb i ich przepisach wyborczych, że obecne wybory muszą dać znacznie zmieniony obraz stosunków. Wiadomo, że ofiarą zmiany terytorjalnego podziału Izby stała się Izba Przemysłowo-Handlowa w Toruniu, której teren przydzielono do Grudziądza.

Omawiając wybory, nie będzie od rzeczy podkreślić znaczenie izb Przem. Handlowych zagranicą i u nas, przedstawiając rodowód powstania polskiego prawa, obowiązującego na całym terenie Rzeczypospolitej i zwrócić uwagę na nowe przepisy wyborcze, a narzeczcie również pomówić o poprowadzeniu naszej akcji wyborczej.

Izby Przem.-Handl. powstały w państwach zagranicznych jak we Francji, Anglii, w północnych miastach włoskich poniekąd już w pierwszej połowie 19 wieku i obecnie niema prawie kraju, w którym nie byłyby ustanowione takie instytucje samorządu gospodarczego. Struktura izb jest dosyć rozmaita, w niektórych krajach jak w Anglii i Szwecji nie posiadają izby wyraźnego charakteru przymusowych organizacji publiczno-prawnych — lecz są zbliżone do typu wolnych organizacji, nie czerpiąc dochodów swych wyłącznie z dodatków do podatków przemysłowych, z pomocy gmin, lub innych środków publicznych lecz z dobrowolnych składek. Rządy państwowe pozostawiają wybór członków wzgl. radców czy to zupełnie dowoli interesentów, czy też zastrzegają sobie częściowo zatwierdzenie ich lub też nawet w całości jak w Belgji i Rumunji. Tak samo różnią się Izby zagraniczne zakresem działania i kompetencjami.

Polska odziedziczyła instytucje izb przem. handl. po zaborcach niemieckich i austrjackich, w Królestwie i na kresach wschodnich natomiast kształtowało się życie gospodarcze wyłącznie na tle działania wolnych organizacji gospodarczych. Jakkolwiek ze strony sfer zbliżonych do izb starano się już kilka lat temu o wydanie nowego prawa o izbach przem. handl. na całej Rzeczypospolitej, odroczone zatwierdzenie sprawy wskutek różnicy zdań wśród zainteresowanych sfer co do ustroju izb i sprawa doczekała się dopiero w lipcu ub. roku uregulowania w drodze rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z mocą ustawy. Ministerstwo Przemysłu i Handlu zdecydowało się na kompromis z daleko idącym uwzględnieniem życzeń wolnych organizacji, którym przyznano prawo desygnowania ze swej strony trzech piątych radców ilości wychodzącej z wyborów, dwie piąte natomiast pozostaje do wyboru drogą głosowania wyborców, tj. przemysłowców i kupców. Pożatem zastrzegł sobie Rząd prawo do nominacji jednej dziesiątej ogólnej liczby. Dalsza dziesiąta część mandatów może być uzupełniona wskutek kooptacji dokonanej przez wybranych radców. Takie ujęcie ustawowe wyborów daje więc organizacjom gospodarczym danych okręgów izb poważny wpływ na ukształtowanie się sił w radzie zarządzającej jak i na tok pracy izb. Podział izb na sekcje przemysłową i handlową przewiduje o ile potrzeba oddzielne traktowanie jednej i drugiej dziedziny gospodarczej i dokładne określenie ilości mandatów przemysłu i handlu. Jest ono w byłej dzielnicy oruskiej równa

Zakres działania izb obejmuje wszystkie 3 rodzaje czynności, które podpadają z reguły instytucjom samorządu gospodarczego, tj. czynności opiniodawcze, tworzenie skierowanych ku pomocy lub w zastępstwie władzy administracyjnej. Zadania te są sprecyzowane w 15 punktach i zawierają również uprawnienie do opinjowania projektowanych ustaw.

Dalsze szczegóły przepisów wyborczych zawierają statuty wzgl. regulaminy wyborcze wydawane przez Ministra przemysłu i handlu dla poszczególnych izb. Tak wybiera się w myśl statutu do izby grudziądzkiej razem 40 radców, a mianowicie 20 do sekcji przemysłowej i 20 do sekcji handlowej. W sekcjach następuje wybór w 2 kurjach, tj. np. w pierwszej dla większych zakładów przemysłowych z patentami kategorii 1—4 i w drugiej kurji dla zakładów z patentem 5—7. Wybory ogólne wyznaczyła Główna Komisja Wyborcza na dzień 4 listopada br., wybory z ramienia zrzeszeń natomiast mają się później odbyć, po ustaleniu przez Min. przemysłu i handlu listy uprawnionych zrzeszeń i przyznaniu zrzeszeniom odpowiedniej ilości mandatów, z pośród przypadających 12 do sekcji przemysłowej i 12 do sekcji kupieckiej.

Wybory ogólne, do których akcja przygotowawcza się już rozpoczęła, odbędą się na podstawie zasady większości głosów, t. zn. że nie będzie stosowany system głosowania na listy, lecz na poszczególnie osoby. Jednakże praktyczne prowadzenie wyborów wymaga celem uniknięcia desorientacji i przypadkowości zaproponowania list. Układaniem tych list zajmują się z natury rzeczy dzięki swemu doświadczeniu społecznemu istniejące powołane zrzeszenia gospodarcze, a szczególnie nie można się spodziewać takich list ze strony zrzeszeń pretendujących słusznie do desygnowania swych kandydatów na podstawie uprawnienia ze strony Min. przemysłu i handlu. O

ile chodzi o listy do sekcji handlowej niema kłopotu, gdyż związek towarzystw kupieckich reprezentuje bezkonkurencyjnie ogół polskiego kupiectwa i ustalenie jednej wspólnej listy kupiectwa, pomijając mniejszości narodowe, jest zapewnione.

Więcej skomplikowane są natomiast stosunki organizacyjne wśród przemysłu. Istnieją bowiem na Pomorzu przemysłowe zrzeszenia branżowe, — zrzeszenie o ogólnym charakterze gospodarczym, tj. Związek Fabrykantów, mający również niektóre sekcje branżowe i Centralny Związek Pracodawców, jako organizacja o charakterze socjalnym. Ścierają się mianowicie kompetencje i wpływy tych dwu ostatnich organizacji. Przepisy wyborcze przemawiają raczej za Związkiem Fabrykantów. Dotyczy to jednak raczej wyborów z ramienia organizacji

tj. 2 etapu wyborów, do ogólnych wyborów natomiast jest uzgodnienie listy bezwzględnie bardzo pożądane. Uzgodnienie to do sekcji przemysłowej nie dojdzie jednak do skutku, pomimo skłonności ze strony poszczególnych wybitniejszych przemysłowców, o ile nie doprowadzi się do porozumienia pomiędzy temi dwoma organizacjami, których siedziby znajdują się w Bydgoszczy. Na konferencji odbytej w tej materji niedawno temu w Toruniu, zadeklarował Związek Fabrykantów swoją chęć porozumienia się. Dotąd niema jednak oświadczenia ze strony Centralnego Związku Pracodawców. Porozumienie to powinno nastąpić w jaknajkrótszym czasie, gdyż ogół przemysłowców oczekuje ze strony swych reprezentacji przemysłowej i uzgodnionej propozycji. Ponieważ liczby wyborców nie są zbyt wielkie, istnieje bowiem wielkie niebezpieczeństwo rozbitcia głosów w razie niezgodnienia listy kandydatów do ogólnych wyborów i narażenie wyniku na wątpliwe a nawet przypadkowe losy ze szkoda dla polskiego żywiołu.

Laskowski.

Wejherowo.

Kurs emigracyjny w Wejherowie dla urzędników społecznych.

Rozpoczął się w Wejherowie 10-dniowy kurs emigracyjny dla urzędników instytucji społecznych. Kurs otworzył dyrektor urzędu emigracyjnego p. Gawroński, poczem wice-dyrektor tegoż urzędu p. Kutylowski wygłosił wykład o wpływie emigracji na stan gospodarczy kraju.

W kursie biorą udział urzędnicy, zajmujący się sprawami emigracyjnymi z 32 państw, urzędów pośrednictwa pracy oraz kilkunastu wydziałów wojewódzkich pracy i opieki społecznej, ekspozytur urzędu emigracyjnego i oddziałów prowincjonalnych instytucji społecznych.

Skraść gotówkę i garderobę i znikł bez śladu.

Dnia 17 bm. z mieszkania Adama Niekuły w Wejherowie skradziono 160 zł. gotówki, zegarek złoty, pierścionek, spinki złote oraz garderobę i dowód osobisty wraz z książeczką

wojskowa. Kradzieży tej dopuścił się robotnik Szoes Jerzy, który po dokonaniu czynu opuścił samowolnie pracę, oddalając się w nieznanym kierunku

Banda kłusowników w powiecie świeckim.

W związku z przeprowadzonymi dochodzeniami w sprawie zabójstwa ś. p. Detmeringa z Jastrzębia pow. świeckiego, funkcjonariusze K. P. P. w Świeciu wykryli zorganizowaną bandę kłusowników, operujących już od dość dawna w pow. świeckim.

Banda ta, zaopatrzona w karabiny i różnego innego rodzaju broń palną, dopuszczała się różnych przestępstw na terenie całego pow. świeckiego. Pomiędzy zatrzymanymi znajduje się jeden osobnik, który mniej więcej z 6 tygodni przed zabójstwem śp. Detmeringa został przez tego ostatniego przytrzymany na kłusownictwie z karabinem, który mu też został odebrany. Z zemsty za to, przytrzymany podpalił śp. Detmeringowi stóg słomy na szlaku 256 mrg. dojrzewającego żyta. Gdyby nie natychmiastowa pomoc ze strony zakwaterowanego wojska w majątku Jastrzębiu, cały szlak dojrzewającego żyta splonąłby doszczętnie. (Stóg był zabezpieczony na 2000 franków w zlocie.) Nie zadowolili to jednak zuchwałego opryszka, który korzystając z pozostawienia bez nadzoru lokomobili, poodkręcał wszystkie kurki mosiężne i manometr a następnie wrzucił wszystkie te przyrządy do sąsiedniego bagna.

Ci sami funkcjonariusze w toku dalszych dochodzeń wpadli na trop sprawców, którzy w nocy, z dnia 31.

5. na 1. 6. r. b. dokonali zuchwałego napadu z bronią w rękę na dwór dzierżawcy majątku Lnianka p. Janikowskiego, strzelając z dubeltówki przez okno do sypialni. Wszystkich sprawców oddano do dyspozycji władz sądowych, likwidując tem samem bandę kłusowniczą.

Zakaz wypieku chleba pszenno-żytniego.

W ostatnim dzienniku ustaw ogłoszone zostało rozporządzenie ministra spraw wewnętrznych na mocy którego zakazane zostają w Polsce wypiek i sprzedaż chleba pszenno-żytniego. Rozporządzenie to będzie obowiązywać od 26 bm.

Jednocześnie ogłoszone zostało rozporządzenie, na którego podstawie zakazany został przemiał żyta na mąkę o typie wyższym aniżeli 70-procentowy wyciąg z ziarna oczyszczonego uprzednio z obcych domieszek. Rozporządzenie to wejdzie w życie za miesiąc.

Zakaz wypieku chleba pszenno-żytniego t. zw. naleczowskiego, spowodowany został dostrzeżeniami nadużyciami, jakich dopuszczali się liczni piekarze. W chlebie tym domieszka mąki żytniej była nieproporcjonalnie większa, niż pszennej, natomiast chleb, sprzedawany po

cenach wyższych, tak, że piekarze zbyt dobrze na tym interesie wychodzili. Kontrola, czy proporcja mąki pszennej i żytniej była właściwa, stanowiła dla władz wielką trudność dlatego też długo te machinacje uchodziły bezkarnie.

Wreszcie władze zdecydowały się zakazać wypieku chleba pszenno-żytniego.

ŚMIERĆ Z OBAWY.

W jednym z mniejszych miast w Austrii wydarzył się niezwykle charakterystyczny wypadek: W dalekich podmiejskich ogrodach spacerowała niejaka Leopoldyna Nowak w towarzystwie swoich dwojga dzieci. — Nagle niespodziewanie nadeiagnęły wielkie chmury, zwiastujące silną burzę. Nowakowa, która była sercowo chora, tak się przeraziła nadeiagnającej burzy, że dostała ataku sercowego i padła bez życia na ziemię. — Wypadek ten wywołał w całej okolicy bardzo duże wrażenie.

